

Б. УКОРИТЕЛНЫЙ.

214-о. Споредъ величина та на неправда та ставатъ и слова та по' остра и силни. Но кой то хоротува на други тѣ въ таково обстоятелство що то му доде на уста та, нека ся готви да чюе и той исти тѣ. Колко то гладко и мужественно пишешъ, толко по' много удължавашъ сгрѣшника, да не знае какъ да ти ся отплати.

215-о. Таково писмо не треба да го пише чловѣкъ току, като чюе погрѣшкѣ тѣ на пріятельа си, нито, като е гнѣвѣнь, и ако го пише, да не го проважда него день, но да го прочита юще два тры пѣти съ миръ, и да не заборава чи пріятельа е сокровище, кое то мѣчно ся добыва; да мысли, чи пріятельа му, като да е при него, да ну иска прошкѣ, чи си познава погрѣшкѣ тѣ; да не му писва горчивы думы, да каже чи се надѣва да не го оставе унеправденъ, какъ е благодаренъ да не чюватъ други тѣ, и какъ ще си мълчи и проч.

216-о. Но ако той совѣмъ ся отрича, и ище да ся оправн, доро ты знашъ добрѣ работѣтѣ, тогива не си длженъ да показвашъ благородіе на чловѣка, кой то дору е неправъ, и лѣжи юще. Но пакъ великодушни тѣ и благородни тѣ и тогасъ не ся показватъ чи първи ищѣтъ даразвалѣтъ пріятелство то, но пакъ кротко му разприватъ чи нема право и проч.

В. ОБЛИЧИТЕЛЬНЫЙ.

217-о. Уличеніе то има различіе отъ мѣрнѣ то : защо първо то ся дума, когато изявявамы нѣщо не явно, или скрѣтѣ, погрѣшкѣ на по' доленъ домашенъ нашъ, а не го мѣрнѣтѣ, или послѣ го мѣрнѣтѣ, но редко отдѣлятъ и въ Слова та и